

287

USTAWA

z dnia 29 stycznia 2004 r.

o Inspekcji Weterynaryjnej¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) zadania, organizację, tryb działania oraz zasady finansowania Inspekcji Weterynaryjnej, zwanej dalej „Inspekcją”;
- 2) zasady współpracy organów Inspekcji z organami centralnymi państw członkowskich Unii Europejskiej odpowiedzialnymi za przestrzeganie stosowania prawodawstwa weterynaryjnego lub organami, którym takie kompetencje zostały przekazane (właściwą władzą), oraz Komisją Europejską w zakresie realizacji zadań Inspekcji;
- 3) zasady wystawiania świadectw zdrowia, w tym określone w przepisach zawartych w aktach prawnych wymienionych w załącznikach nr 1 i 2 do ustawy z dnia 10 grudnia 2003 r. o kontroli weterynaryjnej w handlu (Dz. U. z 2004 r. Nr 16, poz. 145).

Art. 2. Ilekroć w ustawie jest mowa o prawodawstwie weterynaryjnym — rozumie się przez to przepisy Unii Europejskiej, a także przepisy wdrażające te przepisy, w szczególności przepisy o granicznej kontroli weterynaryjnej, kontroli weterynaryjnej w handlu, wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego, zdrowiu zwierząt i zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt oraz o ochronie zwierząt.

Art. 3. 1. Inspekcja realizuje zadania z zakresu ochrony zdrowia zwierząt oraz bezpieczeństwa produktów pochodzenia zwierzęcego w celu zapewnienia ochrony zdrowia publicznego.

2. Inspekcja wykonuje swoje zadania w szczególności przez:

- 1) zwalczanie:
 - a) chorób zakaźnych zwierząt, w tym zapobieganie wystąpieniu, wykrywanie i likwidowanie ognisk tych chorób,
 - b) chorób zwierząt, które mogą być przenoszone na człowieka ze zwierzęcia lub przez produkty pochodzenia zwierzęcego, zwanych dalej „zoonozami”, lub biologicznych czynników chorobotwórczych wywołujących te choroby;
- 2) monitorowanie zakażeń zwierząt;

- 3) badanie zwierząt rzeźnych i produktów pochodzenia zwierzęcego;
- 4) przeprowadzanie:
 - a) weterynaryjnej kontroli granicznej,
 - b) kontroli weterynaryjnej w handlu i wywozie zwierząt oraz produktów w rozumieniu przepisów o kontroli weterynaryjnej w handlu;
- 5) sprawowanie nadzoru nad:
 - a) bezpieczeństwem produktów pochodzenia zwierzęcego, w tym nad wymaganiami weterynaryjnymi przy ich produkcji, umieszczaniu na rynku oraz sprzedaży bezpośredniej,
 - b) wprowadzaniem na rynek zwierząt i ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego,
 - c) wytwarzaniem, obrotem i stosowaniem środków żywienia zwierząt,
 - d) zdrowiem zwierząt przeznaczonych do rozrodu oraz jakością zdrowotną materiału biologicznego,
 - e) obrotem produktami leczniczymi weterynaryjnymi, wyrobami medycznymi przeznaczonymi dla zwierząt oraz warunkami ich wytwarzania,
 - f) wytwarzaniem i stosowaniem pasz leczniczych,
 - g) przestrzeganiem przepisów o ochronie zwierząt,
 - h) przestrzeganiem zasad identyfikacji i rejestracji zwierząt oraz przemieszczaniem zwierząt,
 - i) przestrzeganiem wymagań weterynaryjnych w gospodarstwach utrzymujących zwierzęta gospodarskie;
- 6) prowadzenie monitorowania substancji niedozwolonych, pozostałości chemicznych, biologicznych, produktów leczniczych i skażeń promieniotwórczych u zwierząt, w produktach pochodzenia zwierzęcego, w wodzie przeznaczonej do pojenia zwierząt i środkach żywienia zwierząt;
- 7) prowadzenie wymiany informacji w ramach systemów wymiany informacji, o których mowa w przepisach Unii Europejskiej.

3. Inspekcja wykonuje zadania, o których mowa w ust. 1 i 2, na podstawie przepisów odrębnych.

4. Na terenach i w stosunku do jednostek organizacyjnych podległych i nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej oraz jednostek wojsk obcych przebywających na tych terenach zadania określone

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 5 czerwca 1998 r. o administracji rządowej w województwie oraz ustawę z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej.

w ust. 1 wykonuje Szef Służby Weterynaryjnej — Inspektor Weterynaryjny Wojska Polskiego.

5. Szef Służby Weterynaryjnej — Inspektor Weterynaryjny Wojska Polskiego wykonuje swoje zadania przy pomocy Wojskowej Inspekcji Weterynaryjnej.

6. Szef Służby Weterynaryjnej — Inspektor Weterynaryjny Wojska Polskiego lub osoba przez niego upoważniona może uczestniczyć w prowadzonej przez organy Inspekcji:

- 1) weterynaryjnej kontroli granicznej środków transportu, w tym okrętów i statków powietrznych wykorzystywanych do przewozu zwierząt lub produktów pochodzenia zwierzęcego na potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz wojsk obcych;
- 2) kontroli zakładów zaopatrujących lub ubiegających się o zaopatrywanie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w produkty pochodzenia zwierzęcego.

7. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, organizację oraz szczegółowe warunki i tryb wykonywania zadań przez Wojskową Inspekcję Weterynaryjną, uwzględniając rodzaj i charakter zadań, kompetencje i wymagania niezbędne do sprawowania nadzoru oraz możliwość skutecznego wykonywania tych zadań.

8. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej, w drodze rozporządzenia, określi formy współpracy organów Inspekcji z Wojskową Inspekcją Weterynaryjną, uwzględniając:

- 1) sposób i tryb wzajemnego przekazywania informacji z zakresu, o którym mowa w ust. 2 pkt 1—4;
- 2) zakres tej współpracy przy zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt;
- 3) warunki i sposób organizacji, uczestnictwa i prowadzenia wspólnych szkoleń Inspekcji i Wojskowej Inspekcji Weterynaryjnej.

Art. 4. Organy Inspekcji, przy wykonywaniu swoich zadań, współpracują z właściwymi organami administracji rządowej i jednostkami samorządu terytorialnego oraz organami samorządu lekarsko-weterynaryjnego.

Rozdział 2

Organizacja i funkcjonowanie Inspekcji

Art. 5. 1. Organami Inspekcji są:

- 1) Główny Lekarz Weterynarii;
- 2) wojewódzki lekarz weterynarii, jako kierownik wojewódzkiej inspekcji weterynaryjnej wchodzącej w skład zespolonej administracji rządowej w województwie;

3) powiatowy lekarz weterynarii, jako kierownik powiatowej inspekcji weterynaryjnej wchodzącej w skład niezespolonej administracji rządowej;

4) graniczny lekarz weterynarii.

2. Zadania organów Inspekcji wykonują:

1) lekarze weterynarii i inne osoby zatrudnione w Inspekcji oraz lekarze weterynarii wyznaczeni do wykonywania określonych czynności;

2) osoby niebędące lekarzami weterynarii wyznaczone do wykonywania określonych czynności o charakterze pomocniczym.

3. Lekarze weterynarii wyznaczeni do wykonywania określonych czynności oraz osoby, o których mowa w ust. 2 pkt 2, wykonują powierzone czynności pod nadzorem i w imieniu organów Inspekcji.

4. Lekarze weterynarii, o których mowa w ust. 2 pkt 1, są urzędowymi lekarzami weterynarii.

Art. 6. 1. Inspekcją kieruje Główny Lekarz Weterynarii będący centralnym organem administracji rządowej.

2. Główny Lekarz Weterynarii podlega ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa.

3. Głównego Lekarza Weterynarii powołuje, na wniosek ministra właściwego do spraw rolnictwa, Prezes Rady Ministrów. Prezes Rady Ministrów odwołuje Głównego Lekarza Weterynarii.

4. Zastępców Głównego Lekarza Weterynarii, w liczbie dwóch, powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw rolnictwa, na wniosek Głównego Lekarza Weterynarii.

5. Głównym Lekarzem Weterynarii oraz jego zastępcą może być osoba, która:

- 1) jest lekarzem weterynarii posiadającym prawo wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) posiada 7-letni staż pracy w administracji publicznej w zakresie realizacji zadań związanych z weterynarią;
- 3) posiada tytuł specjalisty z epizootiologii i administracji weterynaryjnej lub higieny zwierząt rzeźnych i żywności pochodzenia zwierzęcego.

6. Główny Lekarz Weterynarii wykonuje swoje zadania przy pomocy Głównego Inspektoratu Weterynarii.

7. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze zarządzenia, statut Głównego Inspektoratu Weterynarii, uwzględniając możliwość realizacji zadań, o których mowa w art. 13.

Art. 7. 1. Organem doradczo-opiniodawczym Głównego Lekarza Weterynarii w zakresie, o którym mowa w art. 3 ust. 2, jest Rada Sanitarno-Epizootyczna, zwana dalej „Radą”.

2. Rada liczy 7 członków.

3. Kadencja Rady trwa 4 lata.

4. Członków Rady powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw rolnictwa, na wniosek Głównego Lekarza Weterynarii, spośród osób wyróżniających się wiedzą oraz doświadczeniem zawodowym w dziedzinie sanitarno-epizootycznej.

5. Członkowie Rady wybierają ze składu Rady przewodniczącego i sekretarza.

6. Przewodniczący Rady może zapraszać na jej posiedzenia osoby niebędące członkami Rady, posiadające wiedzę lub doświadczenie zawodowe w dziedzinie sanitarno-epizootycznej.

7. Rada działa na podstawie uchwalonego przez siebie regulaminu. Regulamin Rady zatwierdza Główny Lekarz Weterynarii.

8. Członkom Rady przysługuje zwrot kosztów przejazdu i zakwaterowania oraz diety na warunkach stosowanych przy podróżach służbowych pracowników zatrudnionych w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej i określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 Kodeksu pracy.

9. Koszty obsługi administracyjno-biurowej Rady oraz zwrot kosztów i diet, o których mowa w ust. 8, są pokrywane z budżetu państwa ze środków będących w dyspozycji ministra właściwego do spraw rolnictwa.

Art. 8. 1. Wojewódzki lekarz weterynarii podlega, w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa sanitarno-epizootycznego na obszarze swojej właściwości, Głównemu Lekarzowi Weterynarii.

2. Graniczny lekarz weterynarii podlega Głównemu Lekarzowi Weterynarii.

3. Powiatowy lekarz weterynarii podlega wojewódzkiemu lekarzowi weterynarii.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej, określi, w drodze rozporządzenia, terytorialny zakres działania powiatowych i granicznych lekarzy weterynarii oraz ich siedziby, biorąc pod uwagę:

- 1) zasadniczy podział terytorialny państwa, z tym że zakres działania powiatowego lekarza weterynarii może obejmować kilka powiatów;
- 2) możliwości finansowe i organizacyjne Inspekcji;
- 3) potrzebę zapewnienia realizacji zadań Inspekcji na obszarze całego kraju.

Art. 9. 1. Wojewódzkim, powiatowym i granicznym lekarzem weterynarii oraz ich zastępcą może być osoba, która:

- 1) jest lekarzem weterynarii posiadającym prawo wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) posiada:
 - a) 5-letni staż pracy w administracji publicznej w zakresie realizacji zadań związanych z weterynarią — w przypadku wojewódzkiego lekarza weterynarii i jego zastępcy,
 - b) 3-letni staż pracy w administracji publicznej w zakresie realizacji zadań związanych z weterynarią — w przypadku powiatowego i granicznego lekarza weterynarii i ich zastępców,
 - c) tytuł specjalisty z epizootiologii i administracji weterynaryjnej lub higieny zwierząt rzeźnych i żywności pochodzenia zwierzęcego.

2. Czynności wynikające ze stosunku pracy wobec:

- 1) wojewódzkiego lekarza weterynarii oraz jego zastępcy — wykonuje wojewoda w porozumieniu z Głównym Lekarzem Weterynarii;
- 2) powiatowego lekarza weterynarii oraz jego zastępcy — wykonuje wojewódzki lekarz weterynarii;
- 3) granicznego lekarza weterynarii oraz jego zastępcy — wykonuje Główny Lekarz Weterynarii.

Art. 10. 1. Główny Lekarz Weterynarii może zawiesić w wykonywaniu obowiązków wojewódzkiego, powiatowego lub granicznego lekarza weterynarii lub jego zastępcę, jeżeli jego działalność lub działalność kierowanego przez niego inspektoratu może zagrozić prawidłowemu wykonywaniu zadań Inspekcji, a zwłaszcza naruszyć bezpieczeństwo sanitarno-weterynaryjne na obszarze właściwości tych organów. Podejmując decyzję o zawieszeniu, Główny Lekarz Weterynarii wyznacza osobę pełniącą obowiązki zawieszono organu.

2. Okres zawieszenia, o którym mowa w ust. 1, trwa do czasu zakończenia postępowania wyjaśniającego lub dyscyplinarnego w rozumieniu przepisów o służbie cywilnej.

3. W stosunku do powiatowego lekarza weterynarii i jego zastępcy kompetencje Głównego Lekarza Weterynarii, o których mowa w ust. 1, przysługują wojewódzkiemu lekarzowi weterynarii.

Art. 11. 1. Wojewódzki lekarz weterynarii wykonuje swoje zadania przy pomocy wojewódzkiego inspektoratu weterynarii, którego jest kierownikiem.

2. Powiatowy lekarz weterynarii wykonuje swoje zadania przy pomocy powiatowego inspektoratu weterynarii, którego jest kierownikiem.

3. Graniczny lekarz weterynarii wykonuje swoje zadania przy pomocy granicznego inspektoratu weterynarii, którego jest kierownikiem. W ramach granicznego inspektoratu weterynarii funkcjonują graniczne posterunki kontroli zatwierdzane na podstawie odrębnych przepisów.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze zarządzenia, organizację wojewódzkich, powiatowych i granicznych inspektoratów weterynarii, mając na względzie prawidłowość realizacji zadań, o których mowa w art. 3 ust. 2.

Art. 12. 1. Koszty działalności Inspekcji i wykonywania zadań, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 3, są pokrywane z budżetu państwa, z wyjątkiem:

- 1) kosztów czynności, za które są pobierane opłaty, powierzonych do wykonywania wyznaczonym lekarzom weterynarii lub osobom, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 2;
- 2) kosztów czynności usługowych niewynikających z ustawowych zadań Inspekcji, w tym usługowych badań laboratoryjnych.

2. Wojewódzkie, powiatowe i graniczne inspektoraty weterynarii są państwowymi jednostkami budżetowymi.

3. W budżetach wojewodów wyodrębnia się środki przeznaczone na:

- 1) zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt i zoonoz lub biologicznych czynników chorobotwórczych wywołujących te choroby, objętych obowiązkiem zgłaszania i zwalczania, w tym na odszkodowania i monitorowanie zakażeń zwierząt;
- 2) monitorowanie występowania substancji niedozwolonych, pozostałości chemicznych, biologicznych, produktów leczniczych i skażeń promieniotwórczych u zwierząt, w produktach pochodzenia zwierzęcego, w wodzie przeznaczonej do pojenia zwierząt i środkach żywienia zwierząt.

4. Lekarzom weterynarii i innym osobom niebędącym pracownikami Inspekcji, wykonującym określone czynności związane ze zwalczaniem chorób zakaźnych zwierząt, zoonoz lub biologicznych czynników chorobotwórczych wywołujących te choroby, przysługuje wynagrodzenie w wysokości określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 6 pkt 2.

5. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje wydatków ponoszonych przez inspektoraty weterynarii związanych ze zwalczaniem chorób zakaźnych zwierząt i zoonoz lub biologicznych czynników chorobotwórczych wywołujących te choroby oraz monitorowaniem zakażeń zwierząt, które mogą być finansowane ze środków, o których mowa w ust. 3 pkt 1,

- 2) rodzaje wydatków ponoszonych przez inspektoraty weterynarii związanych z monitorowaniem występowania substancji niedozwolonych, pozostałości chemicznych, biologicznych, produktów leczniczych i skażeń promieniotwórczych u zwierząt, w produktach pochodzenia zwierzęcego, w wodzie przeznaczonej do pojenia zwierząt i środkach żywienia zwierząt, które mogą być finansowane ze środków, o których mowa w ust. 3 pkt 2

— mając na względzie pełną ewidencję wydatków ponoszonych przez Inspekcję na zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt i zoonoz lub biologicznych czynników chorobotwórczych wywołujących te choroby, monitorowanie zakażeń zwierząt i pozostałości chemicznych, biologicznych, produktów leczniczych i skażeń promieniotwórczych u zwierząt, w produktach pochodzenia zwierzęcego, w wodzie przeznaczonej do pojenia zwierząt i środkach żywienia zwierząt oraz potrzebę racjonalnego wydatkowania środków budżetowych.

Art. 13. 1. Główny Lekarz Weterynarii:

- 1) ustala ogólne kierunki działania Inspekcji i wydaje instrukcje określające sposób jej postępowania, w tym instrukcje dotyczące stosowania przez organy Inspekcji przepisów Unii Europejskiej;
- 2) koordynuje i kontroluje wykonywanie zadań przez wojewódzkich, powiatowych i granicznych lekarzy weterynarii;
- 3) może wydawać wojewódzkim, powiatowym i granicznym lekarzom weterynarii polecenia dotyczące podjęcia określonych czynności oraz żądać od nich informacji z zakresu ich działania;
- 4) współpracuje z Międzynarodowym Urzędem do Spraw Epizootii oraz innymi organizacjami międzynarodowymi;
- 5) dokonuje analiz i ocen sytuacji epizootycznej, bezpieczeństwa produktów pochodzenia zwierzęcego i wymagań weterynaryjnych przy ich produkcji;
- 6) opracowuje programy i plany dotyczące monitorowania zakażeń zwierząt oraz zapobiegania chorobom zakaźnym zwierząt i zoonozom lub biologicznym czynnikiem chorobotwórczym wywołującym te choroby i ich zwalczania;
- 7) opracowuje krajowe programy i plany dotyczące monitorowania występowania substancji niedozwolonych, pozostałości chemicznych, biologicznych, produktów leczniczych i skażeń promieniotwórczych u zwierząt, w produktach pochodzenia zwierzęcego, w wodzie przeznaczonej do pojenia zwierząt i środkach żywienia zwierząt;
- 8) organizuje szkolenia dla urzędowych lekarzy weterynarii;
- 9) utrzymuje rezerwę szczepionek, biopreparatów, substancji i preparatów biobójczych oraz innych środków niezbędnych do diagnozowania i zwalczania chorób zakaźnych zwierząt i zoonoz lub bio-

logicznych czynników chorobotwórczych wywołujących te choroby;

- 10) zarządza systemem wymiany informacji, o którym mowa w art. 36 ust. 1;
- 11) prowadzi listę osób, o których mowa w art. 26;
- 12) wykonuje inne zadania określone w przepisach odrębnych.

2. Główny Lekarz Weterynarii współpracuje z organami, o których mowa w art. 1 pkt 2, oraz Komisją Europejską w zakresie nadzoru nad przestrzeganiem prawodawstwa weterynaryjnego. Informację o sposobie i zakresie tej współpracy minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje organom centralnym państw członkowskich Unii Europejskiej odpowiedzialnym za przestrzeganie stosowania prawodawstwa weterynaryjnego oraz Komisji Europejskiej.

3. Główny Lekarz Weterynarii w zakresie realizacji zadania, o którym mowa w ust. 2, działa z urzędu lub na wniosek organów, o których mowa w art. 1 pkt 2, lub Komisji Europejskiej.

4. Główny Lekarz Weterynarii, realizując zadanie, o którym mowa w ust. 2, przekazuje informacje uzyskane przez organy Inspekcji przy wykonywaniu czynności, o których mowa w art. 3 ust. 2.

5. Główny Lekarz Weterynarii może odmówić przekazania informacji organom, o których mowa w art. 1 pkt 2, lub podjęcia działań, jeżeli mogłoby to stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa, podając uzasadnienie tej odmowy.

6. Do informacji, o których mowa w ust. 4, stosuje się przepisy o ochronie informacji niejawnych.

7. Informacje, o których mowa w ust. 4, dotyczące działań:

- 1) naruszających lub mogących naruszać prawodawstwo weterynaryjne w stopniu zagrażającym zdrowiu publicznemu lub
- 2) mających szczególne znaczenie dla Unii Europejskiej lub powodujących konsekwencje dla pozostałych państw członkowskich

— Główny Lekarz Weterynarii, po porozumieniu z Komisją Europejską i organami, o których mowa w art. 1 pkt 2, zainteresowanych państw członkowskich oraz w przypadku braku innych środków zapobiegawczych, podaje do publicznej wiadomości w środkach masowego przekazu.

8. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, zakres i tryb współpracy Głównego Lekarza Weterynarii z organami, o których mowa w art. 1 pkt 2, oraz Komisją Europejską, biorąc pod uwagę:

- 1) prawidłowe stosowanie prawodawstwa weterynaryjnego;

2) wykrywanie naruszeń tego prawodawstwa i zapobieganie im;

3) konieczność informowania o zawieranych z państwami trzecimi umowach lub porozumieniach w zakresie weterynarii.

9. Główny Lekarz Weterynarii składa, do dnia 30 kwietnia, ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa sprawozdanie z realizacji zadań Inspekcji w roku ubiegłym.

Art. 14. 1. Wojewódzki lekarz weterynarii:

- 1) ustala kierunki działania, wydaje instrukcje określające sposób postępowania powiatowych lekarzy weterynarii na obszarze województwa oraz kontroluje sposób wykonywania przez nich zadań Inspekcji;
- 2) może wydawać powiatowym lekarzom weterynarii polecenia dotyczące podjęcia określonych czynności oraz żądać od nich informacji z zakresu ich działania;
- 3) dokonuje analiz i ocen sytuacji epizootycznej, bezpieczeństwa produktów pochodzenia zwierzęcego, środków żywienia zwierząt i wymagań weterynaryjnych przy ich produkcji na obszarze województwa;
- 4) opracowuje na obszarze województwa programy i plany dotyczące monitorowania zakażeń zwierząt oraz zapobiegania chorobom zakaźnym zwierząt i zoonozom i ich zwalczania;
- 5) opracowuje na obszarze województwa programy i plany dotyczące monitorowania występowania substancji niedozwolonych, pozostałości chemicznych, biologicznych, produktów leczniczych i skażeń promieniotwórczych u zwierząt, w produktach pochodzenia zwierzęcego, w wodzie przeznaczonej do pojenia zwierząt i środkach żywienia zwierząt;
- 6) organizuje szkolenia dla urzędowych lekarzy weterynarii;
- 7) nadzoruje na obszarze województwa działanie systemów informatycznych utworzonych i użytkowanych przez Inspekcję.

2. Wojewódzki lekarz weterynarii oraz graniczny lekarz weterynarii do dnia 30 marca, a na żądanie, w każdym czasie, przekazują Głównemu Lekarzowi Weterynarii informacje o realizacji zadań Inspekcji odpowiednio na obszarze województwa albo w terytorialnym zakresie działania granicznego lekarza weterynarii.

3. Powiatowy lekarz weterynarii do dnia 28 lutego, a na żądanie, w każdym czasie, przekazuje wojewódzkiemu lekarzowi weterynarii informacje o realizacji zadań Inspekcji w terytorialnym zakresie działania powiatowego lekarza weterynarii.

Art. 15. 1. W rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań Inspekcji, organem pierwszej instancji jest powiatowy lekarz weterynarii, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

2. W rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego w postępowaniu administracyjnym organem wyższego stopnia, w stosunku do:

- 1) powiatowego lekarza weterynarii — jest wojewódzki lekarz weterynarii;
- 2) wojewódzkiego i granicznego lekarza weterynarii — jest Główny Lekarz Weterynarii.

3. Organ wyższego stopnia może podejmować wszelkie czynności należące do zakresu działania organu niższego stopnia, jeżeli jest to uzasadnione szczególną wagą lub zawilocią sprawy. W tych przypadkach organ wyższego stopnia staje się organem pierwszej instancji.

4. O podjęciu czynności, o których mowa w ust. 3, organ wyższego stopnia powiadamia organ pierwszej instancji.

Art. 16. 1. Jeżeli powiatowy lekarz weterynarii z przyczyn finansowych lub organizacyjnych nie jest w stanie wykonać ustawowych zadań Inspekcji, może:

- 1) wyznaczać na czas określony lekarzy weterynarii niebędących pracownikami Inspekcji do:
 - a) ochronnych szczepień i badań rozpoznawczych,
 - b) sprawowania nadzoru nad miejscami gromadzenia, skupu lub sprzedaży zwierząt, targowiskami oraz wystawami, pokazami lub konkursami zwierząt,
 - c) badania zwierząt umieszczanych na rynku, przeznaczonych do wywozu oraz wystawiania świadectw zdrowia,
 - d) sprawowania nadzoru nad ubojem zwierząt rzeźnych, w tym badania przedubojowego i po-ubojowego, oceny mięsa i nadzoru nad przestrzeganiem przepisów o ochronie zwierząt w trakcie uboju,
 - e) badania mięsa zwierząt łownych,
 - f) sprawowania nadzoru nad rozbiorem, przetwórstwem lub przechowywaniem mięsa i wystawiania wymaganych świadectw zdrowia,
 - g) sprawowania nadzoru nad punktami odbioru mleka, jego przetwórstwem oraz przechowywaniem produktów mleczarskich,
 - h) sprawowania nadzoru nad wyładowywaniem ze statków rybackich i statków przetwórczych produktów rybołówstwa, nad obróbką, przetwórstwem i przechowywaniem tych produktów oraz produktów akwakultury, ślimaków i żab,
 - i) sprawowania nadzoru nad przetwórstwem i przechowywaniem jaj konsumpcyjnych i produktów jajecznych,

j) pobierania próbek do badań,

k) sprawowania nadzoru nad sprzedażą bezpośrednią;

- 2) wyznaczać osoby niebędące pracownikami Inspekcji, posiadające odpowiednie kwalifikacje, do wykonywania niektórych czynności pomocniczych.

2. Wyznaczenie do wykonania czynności, o którym mowa w ust. 1, następuje w drodze decyzji administracyjnej powiatowego lekarza weterynarii określającej rodzaj i zakres czynności przekazanych do wykonania.

3. Wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1, następuje po zawarciu przez powiatowego lekarza weterynarii umowy z osobami, o których mowa w ust. 1, określającej w szczególności sposób, zakres i miejsce wykonywania tych czynności, wysokość wynagrodzenia za ich wykonanie oraz termin płatności.

4. Powiatowy lekarz weterynarii prowadzi listę osób wyznaczonych do wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1.

5. Uchylenie decyzji, o której mowa w ust. 2, i rozwiązanie umowy ze skutkiem natychmiastowym może nastąpić w przypadku:

- 1) gdy wykonywanie czynności przez osobę wyznaczoną może spowodować zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zwierząt;
- 2) niewywiązywania się osoby wyznaczonej z powierzonych jej do wykonania czynności, w szczególności przez niewykonywanie ich terminowo;
- 3) stwierdzenia zaniedbań w dokumentowaniu wykonywanych czynności;
- 4) zawieszenia lub utraty prawa wykonywania zawodu przez lekarza weterynarii;
- 5) złożenia wniosku przez osobę wyznaczoną.

6. Minister właściwy do spraw rolnictwa, po zasięgnięciu opinii Głównego Lekarza Weterynarii oraz Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres czynności wykonywanych przez osoby, o których mowa w ust. 1 pkt 2, oraz kwalifikacje osób wyznaczonych do wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1,
- 2) warunki i wysokość wynagrodzenia za wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1

— mając na względzie zapewnienie odpowiedniego poziomu i jakości wykonywanych czynności.

7. Wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1, nie stanowi zatrudnienia w rozumieniu przepisów Kodeksu pracy.

Art. 17. 1. Powiatowe inspektoraty weterynarii dla realizacji zobowiązań wynikających z umów, o których mowa w art. 16 ust. 3, oraz w celu pokrycia wydatków, o których mowa w ust. 3 pkt 2 i 3, mogą tworzyć środki specjalne.

2. Źródłem dochodów środków specjalnych, o których mowa w ust. 1, są opłaty za czynności Inspekcji wykonywane przez osoby niebędące jej pracownikami.

3. Z opłat, gromadzonych na środkach specjalnych, są pokrywane wydatki na:

- 1) wynagrodzenia osób niebędących pracownikami Inspekcji;
- 2) obsługę finansową, druki do prowadzenia dokumentacji, pieczęcie do znakowania mięsa, odczynniki do badań na włośnię metodą wytrawiania, badania laboratoryjne niezbędne do wydania oceny mięsa, szkolenia wyznaczonych lekarzy weterynarii oraz ponoszone przez wyznaczone osoby koszty, o których mowa w art. 30 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz w ust. 3 pkt 2;
- 3) usprawnienie funkcjonowania Inspekcji, w tym dojazdu w celu kontroli wykonywania powierzonych zadań, z wyłączeniem wynagrodzeń jej pracowników.

Art. 18. 1. Organ Inspekcji, w przypadku stwierdzenia zagrożenia epizootycznego lub zagrożenia bezpieczeństwa produktów pochodzenia zwierzęcego lub w przypadku gdy jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia publicznego albo dla zabezpieczenia gospodarki narodowej przed poważnymi stratami, nakazuje, w drodze decyzji administracyjnej, lekarzowi weterynarii wykonywanie czynności koniecznych do likwidacji tego zagrożenia.

2. Nakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy:

- 1) osób, które ukończyły 60 lat;
- 2) kobiet w ciąży lub wychowujących dzieci w wieku do 14 lat;
- 3) osób niepełnosprawnych.

3. Decyzję, o której mowa w ust. 1, na obszarze powiatu, w którym lekarz weterynarii mieszka lub jest zatrudniony, wydaje powiatowy lekarz weterynarii, a w przypadku skierowania do wykonania czynności na obszarze innego powiatu — wojewódzki lekarz weterynarii.

4. Wniesienie odwołania od decyzji, o której mowa w ust. 1, nie wstrzymuje jej wykonania.

5. Decyzja, o której mowa w ust. 1, stwarza obowiązek wykonywania czynności na okres do 3 miesięcy w miejscu określonym w decyzji.

6. Osobie skierowanej do wykonywania czynności pracodawca jest obowiązany udzielić urlopu bezpłat-

nego na czas określony w decyzji, o której mowa w ust. 3. Okres urlopu bezpłatnego zalicza się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze u tego pracodawcy.

7. Osobie, o której mowa w ust. 1, przysługuje zwrot kosztów przejazdu, zakwaterowania i wyżywienia na zasadach określonych w przepisach o ustalaniu oraz wysokości należności przysługującej pracownikom zatrudnionym w państwowych lub samorządowych jednostkach sfery budżetowej i określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 Kodeksu pracy. Zwrot kosztów z tytułu zakwaterowania lub wyżywienia nie przysługuje w przypadku zapewnienia w miejscu wykonywania czynności bezpłatnego zakwaterowania lub wyżywienia.

8. Przez czas określony w decyzji, o której mowa w ust. 1, z osobą skierowaną do wykonania czynności przy zwalczaniu epizootii nie może być rozwiązany dotychczasowy stosunek pracy oraz nie może być dokonane wypowiedzenie umowy o pracę, chyba że istnieje podstawa do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika.

9. Wynagrodzenie osób, o których mowa w ust. 1, ustala się według przepisów wydanych na podstawie art. 16 ust. 6 pkt 2.

Art. 19. 1. Pracownicy Inspekcji oraz osoby wyznaczone na podstawie art. 16 i 18 są obowiązani przy wykonywaniu swoich czynności posiadać upoważnienie i nosić na widocznym miejscu odznakę identyfikacyjną.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, wzory upoważnienia i odznaki identyfikacyjnej, mając na względzie potrzeby zapewnienia identyfikacji osób uprawnionych do przeprowadzania kontroli w imieniu Inspekcji.

3. Pracownicy Inspekcji oraz osoby wyznaczone na podstawie art. 16 i 18, w zakresie wykonywania czynności, mają prawo w każdym czasie do:

- 1) przeprowadzania kontroli gospodarstw, centrów (organizacji), zakładów, instalacji, urządzeń lub środków transportu;
- 2) kontrolowania przestrzegania wymagań określonych w prawodawstwie weterynaryjnym, w tym metod stosowanych do znakowania i identyfikacji zwierząt;
- 3) pobierania nieodpłatnie próbek do badań:
 - a) od zwierząt utrzymywanych w celu umieszczenia na rynku lub transportowanych,
 - b) produktów przeznaczonych do przechowywania, umieszczania na rynku lub transportowanych;
- 4) żądania pisemnych lub ustnych informacji w zakresie objętym przedmiotem kontroli;

5) żądania okazywania i udostępniania dokumentów lub danych informatycznych w zakresie, o którym mowa w pkt 4.

4. Przy wykonywaniu czynności, o których mowa w ust. 3, podmioty kontrolowane są obowiązane zapewnić pracownikom Inspekcji oraz osobom wyznaczonym na podstawie art. 16 i 18 pomoc niezbędną do wykonywania ich obowiązków.

5. Uzyskane w wyniku kontroli informacje, dokumenty i inne dane, dotyczące w szczególności stosowanej przez kontrolowanego technologii, nie mogą być przekazywane oraz ujawniane innym organom, chyba że stanowią dowód popełnienia czynu zabronionego przez ustawę.

6. Powiatowy albo wojewódzki lekarz weterynarii może wystąpić do właściwego miejscowo komendanta Policji z wnioskiem o pomoc, jeżeli jest to niezbędne do przeprowadzenia kontroli przez Inspekcję. Na wniosek powiatowego albo wojewódzkiego lekarza weterynarii właściwy miejscowo komendant Policji zapewnia pomoc przy przeprowadzaniu kontroli.

7. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb i sposób wykonywania przez pracowników Inspekcji kontroli, mając na względzie częstotliwość i prawidłowość jej przeprowadzania.

Art. 20. 1. Uprawnienia, o których mowa w art. 19 ust. 3, przysługują przedstawicielom służb weterynaryjnych Unii Europejskiej oraz innych państw członkowskich, przeprowadzających kontrole weterynaryjne na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Kontrole, o których mowa w ust. 1, przeprowadza się w obecności właściwego organu Inspekcji.

Art. 21. Podmioty prowadzące działalność w obiektach nadzorowanych przez Inspekcję, w przypadku konieczności stałego wykonywania czynności przez pracowników Inspekcji lub osoby wyznaczone na podstawie art. 16 i 18, są obowiązane do nieodpłatnego:

- 1) udostępniania pomieszczeń biurowych, laboratoryjnych, socjalnych i magazynowych;
- 2) odpowiedniego zabezpieczenia i wyposażenia stanowisk pracy dla przeprowadzających kontrolę.

Art. 22. Pracownicy Inspekcji oraz osoby, o których mowa w art. 16, 18 i 20, w zakresie wykonywania czynności określonych w ustawie podlegają ochronie prawnej przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych.

Art. 23. 1. Stwierdzenie choroby zakaźnej zwierzęcia, wydanie oceny mięsa, oceny zdrowotnej jakości produktów pochodzenia zwierzęcego, ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego, materiału biologicznego i środków żywienia zwierząt może być poprzedzone przeprowadzeniem badań laboratoryjnych.

2. Badania laboratoryjne obejmują również monitoring szkodliwych dla ludzi i zwierząt czynników biologicznych, chemicznych i fizycznych, określonych w przepisach odrębnych.

3. Badania laboratoryjne przeprowadzają:

- 1) zakłady higieny weterynaryjnej wchodzące w skład wojewódzkich inspektoratów weterynarii, które są regionalnymi laboratoriami weterynaryjnymi w rozumieniu przepisów Unii Europejskiej;
- 2) laboratoria weterynaryjne wchodzące w skład innych niż wymienione w pkt 1 jednostek organizacyjnych Inspekcji;
- 3) krajowe laboratoria referencyjne w rozumieniu przepisów Unii Europejskiej.

4. W uzasadnionych przypadkach badania laboratoryjne, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą przeprowadzić inne niż wymienione w ust. 3 zatwierdzone laboratoria.

5. Krajowe laboratoria referencyjne sprawują nadzór nad jakością badań wykonywanych w laboratoriach, o których mowa w ust. 3 pkt 1 i 2 i ust. 4, w szczególności przez:

- 1) ujednoczanie wymagań i metod badawczych;
- 2) sprawdzanie jakości preparatów diagnostycznych używanych do badań;
- 3) organizację okresowych testów porównawczych poszczególnych metod badawczych, stosowanych przez laboratoria;
- 4) prowadzenie szkoleń pracowników laboratoriów;
- 5) prowadzenie badań laboratoryjnych mających na celu potwierdzanie wyników badań przeprowadzonych przez laboratoria;
- 6) gromadzenie i przetwarzanie danych dotyczących wyników badań laboratoryjnych.

6. Zadania krajowego laboratorium referencyjnego przeprowadzającego badania w kierunku zakaźnych encefalopatii zwierząt (TSE) określają przepisy Unii Europejskiej dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych gąbczastych przenośnych encefalopatii²⁾.

7. Laboratoria, o których mowa w ust. 3 i 4, wykonujące badania produktów pochodzenia zwierzęcego, podlegają akredytacji w zakresie poszczególnych rodzajów badań, metod badawczych i procedur.

8. Zadania, o których mowa w ust. 5 pkt 1—3 i 6 oraz ust. 6, są finansowane z budżetu państwa.

²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych gąbczastych przenośnych encefalopatii.

Art. 24. 1. Kierownik laboratorium ubiegającego się o zatwierdzenie występuje z pisemnym wnioskiem w tym zakresie do Głównego Lekarza Weterynarii.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:

- 1) kopię oryginału certyfikatu akredytacji, zgodnego z kierunkiem badań określonych we wniosku, w przypadku laboratoriów, o których mowa w art. 23 ust. 7;
- 2) opinię właściwego dla kierunku badań laboratorium referencyjnego o:
 - a) kwalifikacjach osób przeprowadzających badania,
 - b) spełnianiu warunków niezbędnych do przeprowadzania badań,
 - c) stosowanych metodach badawczych.

3. Główny Lekarz Weterynarii zatwierdza, w drodze decyzji administracyjnej, laboratorium po przeprowadzeniu w nim testu porównawczego poszczególnych metod diagnostycznych.

4. Główny Lekarz Weterynarii prowadzi wykaz zatwierdzonych laboratoriów.

5. Wykaz zatwierdzonych laboratoriów jest jawny i podlega ogłoszeniu w dzienniku urzędowym ministra właściwego do spraw rolnictwa oraz jest umieszczany na stronach internetowych Głównego Inspektora Weterynarii.

6. Główny Lekarz Weterynarii, w drodze decyzji administracyjnej, cofa laboratorium zatwierdzenie, jeżeli:

- 1) przestało ono spełniać warunki zatwierdzenia lub
- 2) uzyskało negatywne wyniki testów porównawczych, o których mowa w ust. 3, lub nie poddało się takim testom.

7. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i tryb gromadzenia oraz przetwarzania danych dotyczących wyników badań laboratoryjnych, mając na względzie zapewnienie efektywnej kontroli stanu bezpieczeństwa produktów pochodzenia zwierzęcego, stanu zdrowia zwierząt oraz szybkiego przepływu informacji dotyczących wyników tych badań.

Art. 25. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, wykaz laboratoriów referencyjnych właściwych dla poszczególnych rodzajów i kierunków badań, biorąc pod uwagę zapewnienie powtarzalności wyników badań laboratoryjnych niezbędnych do zapewnienia kontroli zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt.

Rozdział 3

Zasady wystawiania świadectw zdrowia

Art. 26. 1. Świadectwa zdrowia wystawia organ Inspekcji lub upoważniony przez ten organ urzędowy le-

karz weterynarii, zwani dalej „wystawiającym świadectwo”.

2. Wystawiający świadectwo powinien:

- 1) posiadać wiedzę w zakresie przepisów zawartych w aktach prawnych, o których mowa w art. 1 pkt 3;
- 2) znać zasady przeprowadzania kontroli weterynaryjnej oraz sposób wystawiania świadectw zdrowia.

3. Wystawiający świadectwo:

- 1) poświadcza dane, co do których posiada wiedzę i które mogą być przez niego ustalone;
- 2) podpisuje świadectwa zdrowia:
 - a) prawidłowo wypełnione,
 - b) zwierząt lub produktów w rozumieniu przepisów o kontroli weterynaryjnej w handlu, które zostały przez niego skontrolowane.

4. Jeżeli wystawienie świadectwa zdrowia następuje na podstawie innych dokumentów, to wystawiający świadectwo jest obowiązany posiadać te dokumenty przed jego wystawieniem.

5. Wystawiający świadectwo może wystawić świadectwo zdrowia na podstawie danych, które zostały:

- 1) ustalone przez osoby, o których mowa w art. 16 ust. 1, jeżeli wystawiający świadectwo może potwierdzić prawdziwość tych danych, lub
- 2) uzyskane w wyniku realizacji programów i planów monitorowania, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 6 i 7 oraz art. 14 ust. 1 pkt 4 i 5, a także zatwierdzonych programów zapewnienia jakości.

Art. 27. 1. Do wystawiającego świadectwo przepisy art. 24 i 25 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

2. Świadectwo zdrowia sporządza się w języku polskim oraz co najmniej w jednym z języków urzędowych państwa przeznaczenia w rozumieniu przepisów o kontroli weterynaryjnej w handlu.

3. Świadectwo zdrowia sporządza się w sposób zapewniający identyfikację wystawiającego świadectwo.

4. Wystawiający świadectwo przechowuje kopie wystawionych świadectw zdrowia przez 3 lata od dnia ich wystawienia.

Art. 28. 1. Organy Inspekcji kontrolują wydane świadectwa zdrowia.

2. Jeżeli zachodzi podejrzenie, że wystawiający świadectwo przerobił lub sfałszował świadectwo zdrowia, organ Inspekcji sprawujący nad nim nadzór może zawiesić go w czynnościach do czasu zakończenia postępowania karnego w tej sprawie.

Art. 29. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, program szkoleń dla wystawiających świadectwa, a także sposób prowadzenia tych szkoleń, biorąc pod uwagę:

- 1) prawodawstwo weterynaryjne;
- 2) zasady sporządzania świadectw;
- 3) rodzaj i zakres stosowania testów i badań przeprowadzanych przed wystawieniem świadectwa.

Rozdział 4

Opłaty

Art. 30. 1. Inspekcja pobiera opłaty za:

- 1) kontrolę w miejscu pochodzenia zwierząt oraz produktów wymienionych w załączniku nr 1 w części I i III do ustawy z dnia 10 grudnia 2003 r. o kontroli weterynaryjnej w handlu, wraz z pobraniem próbek do badań laboratoryjnych;
- 2) przeprowadzenie weterynaryjnej kontroli granicznej;
- 3) nadzór nad ubojem zwierząt rzeźnych, w tym badanie przedubojowe i poubojowe, ocenę mięsa i nadzór nad przestrzeganiem przepisów o ochronie zwierząt w trakcie uboju;
- 4) badanie mięsa zwierząt łownych;
- 5) nadzór nad:
 - a) rozbiorem mięsa,
 - b) przechowywaniem mięsa,
 - c) przetwórstwem mięsa,
 - d) punktami odbioru mleka, przetwórstwem mleka oraz przechowywaniem produktów mleczarskich,
 - e) przetwórstwem lub przechowywaniem jaj konsumpcyjnych lub produktów jajecznych,
 - f) pozyskiwaniem, obróbką lub przechowywaniem materiału biologicznego,
 - g) pozyskiwaniem, składowaniem lub przetwarzaniem ubocznych produktów zwierzęcych,
 - h) miejscami gromadzenia, skupu lub sprzedaży zwierząt, targowiskami, a także wystawami, pokazami lub konkursami zwierząt,
 - i) kwarantanną zwierząt, z wyjątkiem kwarantanny przeprowadzanej w posterunku weterynaryjnej kontroli granicznej,
 - j) wyładowywaniem albo pierwszą sprzedażą produktów rybołówstwa ze statków rybackich,
 - k) obróbką, przetwórstwem, przechowywaniem produktów rybołówstwa lub produktów akwakultury oraz wyładowywaniem ze statków przetwórci produktów rybołówstwa,

l) działalnością związaną ze sprzedażą bezpośrednią;

- 6) szczepienia ochronne przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu oraz przeciwko wścieklicznie psów i kotów;
- 7) kontrole statków rybackich i statków przetwórci;
- 8) monitorowanie występowania substancji niedozwolonych, pozostałości chemicznych, biologicznych, produktów leczniczych oraz skażeń promieniotwórczych u zwierząt, w produktach pochodzenia zwierzęcego, wodzie przeznaczonej do pojenia zwierząt oraz w środkach żywienia zwierząt;
- 9) badania laboratoryjne próbek:
 - a) pobranych w trakcie postępowania związanego z wykryciem substancji niedozwolonych,
 - b) pobranych w trakcie sprawowania nadzoru, jeżeli wyniki tych badań wykażą naruszenie przepisów;
- 10) wydawanie pozwoleń weterynaryjnych na przywóz przesyłek zwierząt lub produktów, jeżeli przepisy odrębne tak stanowią.

2. Do opłat, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 5 lit. h oraz i, a także pkt 6, dolicza się koszty:

- 1) dojazdu związanego z wykonywaniem czynności;
- 2) użytych produktów leczniczych weterynaryjnych, materiałów medycznych lub środków służących do mycia lub odkażania;
- 3) badań laboratoryjnych.

3. Do opłat:

- 1) o których mowa w ust. 1 pkt 2, dolicza się koszty badań laboratoryjnych związane z pobieraniem i badaniem próbek;
- 2) o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, związanych z badaniem na terenie gospodarstwa lub fermy albo rzeźni o małej zdolności produkcyjnej dolicza się koszty dojazdu do miejsca wykonania czynności;
- 3) o których mowa w ust. 1 pkt 7, związanych z kontrolą statków rybackich i statków przetwórci za granicą dolicza się koszty przemieszczenia na ten statek.

Art. 31. 1. W przypadku gdy ubój zwierząt i badanie poubojowe odbywa się na terenie gospodarstwa lub fermy, opłaty, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 3 i 4, powiększa się o 100 % w celu pokrycia kosztów badania.

2. W przypadku gdy rozbiór mięsa jest dokonywany w zakładzie, w którym mięso to zostało pozyskane, opłaty za nadzór nad rozbiorem mięsa zmniejsza się o 55 %.

3. W przypadku gdy produkty rybołówstwa są posortowane pod względem świeżości lub wielkości w sposób określony w przepisach Unii Europejskiej dotyczących wspólnej normy handlowej w odniesieniu do niektórych produktów rybołówstwa³⁾ lub gdy pierwsza sprzedaż odbywa się na aukcji rybnej lub rynku hurtowym, opłatę za nadzór, o którym mowa w art. 30 ust. 1 pkt 5 lit. j, zmniejsza się o 55 %.

4. W przypadku gdy:

- 1) przetwarzanie produktów rybołówstwa jest dokonywane w tym samym miejscu co pierwsza sprzedaż lub
- 2) prowadzona w zakładzie kontrola wewnętrzna umożliwia ograniczenie liczby kontroli przeprowadzanych przez urzędowych lekarzy weterynarii w tym zakładzie

— opłatę za nadzór, o którym mowa w art. 30 ust. 1 pkt 5 lit. k, zmniejsza się o 55 %.

5. W przypadku wyładowywania produktów rybołówstwa ze statku rybackiego lub statku przetwórci, pływających pod banderą państwa trzeciego, do opłaty za badanie dolicza się koszty czynności związanych z kontrolą tych statków.

Art. 32. Główny Lekarz Weterynarii przekazuje Komisji Europejskiej informacje dotyczące pobieranych opłat.

Art. 33. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość opłat za wykonane czynności, o których mowa w art. 30 ust. 1, miejsce pobierania opłat oraz zakres i sposób przekazywanych informacji Komisji Europejskiej, mając na względzie przepisy Unii Europejskiej w zakresie zasad pobierania i wysokości opłat za czynności weterynaryjne.

Art. 34. Do należności pieniężnych z tytułu opłat określonych na podstawie ustawy stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 35. 1. Wojewódzkie inspektoraty weterynarii mogą gromadzić środki finansowe uzyskiwane z opłat za czynności, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2, na wyodrębnionych rachunkach bankowych, jako środki specjalne.

2. Środki specjalne uzyskane z opłat za czynności, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2, mogą być przeznaczone na pokrycie kosztów wykonywanych usług oraz na usprawnienie funkcjonowania Inspekcji, z wyłączeniem wynagrodzeń jej pracowników.

3. Wysokość opłat za czynności, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2, ustala wojewódzki lekarz weterynarii.

³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2406/96 z dnia 26 listopada 1996 r. ustanawiające wspólne normy handlowe w odniesieniu do niektórych produktów rybołówstwa.

Rozdział 5

Systemy wymiany informacji

Art. 36. 1. Główny Lekarz Weterynarii:

- 1) utworzy systemy wymiany informacji służące kontroli przemieszczania zwierząt i produktów w handlu, przewozie i przywozie oraz wywozie, a także zapewni udział organów Inspekcji w elektronicznym systemie wymiany informacji zgodnie z przepisami Unii Europejskiej;
- 2) zapewni komputeryzację procedur weterynaryjnej kontroli granicznej zgodnie z przepisami Unii Europejskiej.

2. Koszty związane z:

- 1) administrowaniem i utrzymywaniem serwerów krajowych,
- 2) korzystaniem z centralnego serwera Unii Europejskiej,
- 3) przygotowywaniem i aktualizowaniem oprogramowania komputerowego oraz materiałów pomocniczych, związanych z korzystaniem z tego oprogramowania

— są pokrywane z budżetu państwa.

3. Koszty związane z bieżącą eksploatacją systemów informatycznych są pokrywane z budżetów właściwych inspektoratów.

4. Główny Lekarz Weterynarii, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw rolnictwa, może powierzyć innemu podmiotowi, w drodze umowy, wykonywanie niektórych czynności związanych z realizacją zadań, o których mowa w ust. 1.

Rozdział 6

Przepisy karny

Art. 37. 1. Kto udaremnia lub utrudnia działalność organów Inspekcji lub osób, o których mowa w art. 5 ust. 2, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

2. Orzekanie w sprawie o czyny określone w ust. 1 następuje w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 7

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 38. W ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. o administracji rządowej w województwie (Dz. U. z 2001 r. Nr 80, poz. 872, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 128, poz. 1407, z 2002 r. Nr 37, poz. 329, Nr 41, poz. 365, Nr 62, poz. 558, Nr 89, poz. 804 i Nr 200, poz. 1688 oraz z 2003 r. Nr 52, poz. 450, Nr 137, poz. 1302 i Nr 149, poz. 1452.

1) w art. 31 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Konkurs na stanowisko wojewódzkiego lekarza weterynarii i jego zastępcy przeprowadza się w sposób określony w przepisach o służbie cywilnej.”;

2) w załączniku do ustawy pkt 18 otrzymuje brzmienie:

„18) powiatowi oraz graniczni lekarze weterynarii”.

Art. 39. W ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 1999 r. Nr 49, poz. 483, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Korpus służby cywilnej tworzą także wojewódzcy, powiatowi i graniczni lekarze weterynarii oraz ich zastępcy.”;

2) po art. 21 dodaje się art. 21a w brzmieniu:

„Art. 21a. 1. Główny Lekarz Weterynarii organizuje nabór na stanowisko granicznego lekarza weterynarii i jego zastępcy.

2. Wojewódzki lekarz weterynarii organizuje nabór na stanowisko powiatowego lekarza weterynarii i jego zastępcy.

3. Przepisy art. 21—26 stosuje się odpowiednio.”;

3) w art. 41 w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) wojewódzkiego lekarza weterynarii i jego zastępcy,”;

4) w art. 42 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Szef Służby Cywilnej może wyrazić zgodę na dopuszczenie osób niebędących urzędnikami służby cywilnej do konkursu na stanowiska, o których mowa w art. 41 ust. 1 pkt 2 i 3, jeżeli do pracy na tych stanowiskach niezbędne są szczególne doświadczenie lub umiejętności zawodowe. Przepisy art. 48 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.”;

5) po art. 43 dodaje się art. 43a w brzmieniu:

„Art. 43a. Konkurs na stanowisko wojewódzkiego lekarza weterynarii i jego zastępcy Szef Służby Cywilnej przeprowadza na wniosek Głównego Lekarza Weterynarii złożony po porozumieniu z właściwym wojewodą.”;

6) w art. 48 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Urzędnika służby cywilnej, który został wyłoniony w drodze konkursu na stanowisko, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 3, Szef Służby Cywilnej przenosi na to stanowisko i w porozumieniu z Głównym Lekarzem Weterynarii określa wysokość wynagrodzenia przysługującego na tym stanowisku.”.

Art. 40. 1. Główny Lekarz Weterynarii utworzy graniczne inspektoraty weterynarii jako państwowe jednostki budżetowe w Bezedach, Dorohusku, Gdyni, Hrebennem, Korczowej, Koroszczynie, Kuźnicy Białoostockiej, Szczecinie, Świnoujściu i Warszawie.

2. Graniczne inspektoraty weterynarii, wymienione w ust. 1, zostaną utworzone przez przekształcenie granicznych inspektoratów weterynarii, będących oddziałami wojewódzkich inspektoratów weterynarii w Bezedach, Dorohusku, Gdyni, Hrebennem, Korczowej, Koroszczynie, Kuźnicy Białoostockiej, Szczecinie, Świnoujściu i Warszawie.

Art. 41. 1. Dotychczasowe stosunki pracy wojewódzkich i powiatowych lekarzy weterynarii oraz ich zastępców, zatrudnionych na podstawie powołania, stają się z dniem wejścia w życie ustawy stosunkami pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony.

2. Dotychczasowe stosunki pracy granicznych lekarzy weterynarii oraz ich zastępców w granicznych inspektoratach weterynarii, o których mowa w art. 40, zatrudnionych na podstawie powołania, stają się z dniem wejścia w życie ustawy stosunkami pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony.

3. Pracownicy zatrudnieni w granicznych inspektoratach weterynarii, o których mowa w art. 40, będących oddziałami wojewódzkich inspektoratów weterynarii stają się, z dniem wejścia w życie ustawy, pracownikami granicznych inspektoratów weterynarii w rozumieniu ustawy. Przepisy art. 23¹ Kodeksu pracy stosuje się.

4. Mienie granicznych inspektoratów weterynarii, o których mowa w art. 40, będących oddziałami wojewódzkich inspektoratów weterynarii staje się, z dniem wejścia w życie ustawy, mieniem granicznych inspektoratów weterynarii w rozumieniu ustawy.

5. Wierzytelności i zobowiązania granicznych inspektoratów weterynarii, o których mowa w art. 40, będących oddziałami wojewódzkich inspektoratów weterynarii stają się, z dniem wejścia w życie ustawy, wierzytelnościami i zobowiązaniami granicznych inspektoratów weterynarii w rozumieniu ustawy.

Art. 42. Prezes Rady Ministrów, w drodze rozporządzenia, dokona przeniesień dochodów i wydatków budżetowych, w tym na wynagrodzenia, oraz limitów zatrudnienia, przeznaczonych na utrzymanie granicz-

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 70, poz. 778 i Nr 110, poz. 1255, z 2001 r. Nr 102, poz. 1116, Nr 111, poz. 1194, Nr 128, poz. 1403 i Nr 154, poz. 1800, z 2002 r. Nr 150, poz. 1237, Nr 153, poz. 1271, Nr 238, poz. 2025 i Nr 240, poz. 2052 oraz z 2003 r. Nr 228, poz. 2256 i 2257.

nych inspektoratów weterynarii, z budżetów właściwych wojewodów do części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw rolnictwa.

Art. 43. Ustawa wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, z wyjątkiem:

1) art. 40, art. 41 ust. 2—5 i art. 42, które wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia;

2) art. 12 ust. 5, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2005 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*